

Asia C-355/21

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

7.6.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Sąd Najwyższy (Puola)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

29.12.2020

Kantaja:

Procter & Gamble International Operations SA

Vastaaja:

Perfumesco.pl sp. z o.o., sp. k.

Kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian kohde

Rekisteröidyn EU-tavaramerkin nro 000049254 HUGO BOSS oikeuksien loukkaaminen.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Direktiivin 2004/48 10 artiklan tulkinta; SEUT 267 artikla

Ennakkoratkaisukysymys / Ennakkoratkaisukysymykset

Onko teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta annetun direktiivin 2004/48/EY 10 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä sellaiselle kansallisen säännöksen tulkinnalle, jonka mukaan suojatoimenpide tavaroiden hävittämisen muodossa tulee kysymykseen ainoastaan laittomasti valmistettujen tai laittomasti merkittyjen tavaroiden osalta eikä sitä voida soveltaa laittomasti Euroopan talousalueella markkinoille saatettuihin tavaroihin, joiden ei voida todeta olevan laittomasti valmistettuja tai laittomasti merkittyjä?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/48/EY (EUVL 2004, L 157, s. 45) 9, 10, 102 artikla

Sopimus teollis- ja tekijänoikeuksien kauppaan liittyvistä näkökohdista (EYVL 1994, L 336, s. 214) (jäljempänä TRIPS-sopimus)

Komission kertomus Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä alueiden komitealle teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/48/EY soveltamisesta, Bryssel 22.12.2010 [SEK (2010) 1589 lopullinen]

Tuomio 10.4.1984, von Colson ja Kamann (14/83, EU:C:1984:153)

Tuomio 26.4.2007, Boehringer Ingelheim ym. (C-348/04, EU:C:2007:249)

Kansalliset oikeussäännöt ja oikeuskäytäntö, joihin viitataan

Teollisoikeuksista 30.6.2000 annettu laki (Ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, jäljempänä p.w.p.) (koonnos: Dz. U. 2020 nro 286 myöhempine muutoksineen) 286 §

Sąd Najwyższyn (ylin tuomioistuin, Puola) tuomio 14.4.2003, I CKN 308/01, ei julkaistu.

Yhteenveto tosiseikoista ja pääasian menettelystä

- 1 Kantaja on hajuvesituotteiden tuottaja, ja sillä on tavaramerkin haltijan HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH & Co. KG Metzingenin myöntämän lisenssisopimuksen perusteella yksinoikeus käyttää EU-sanamerkkiä 000049254 HUGO BOSS sekä esittää ja ajaa omissa nimissään kyseisen tavaramerkin loukkaamiseen liittyviä hakemuksia ja kanteita.
- 2 HUGO BOSS on yksi maailman suurimmista muoti- ja hajuvesiteollisuuden tuotemerkeistä. Hugo Ferdinand Bossin vuonna 1924 Metzingenissä perustama yritys myy nykyisin tällä merkillä varustettuja tuotteita 129 maassa ympäri maailmaa.
- 3 Tavaramerkin haltija huolehtii tavaramerkkiensä julkisuuskuvasta ja maineesta sekä HUGO BOSS -tuotemerkillä tarjottujen tuotteiden korkeasta laadusta. Samalla se pyrkii tarjoamaan asiakkailleen parhaan mahdollisen palvelutason. Myynti tapahtuu valtuutettujen hajuvesiketjujen kautta, joiden on huolehdittava erityisesti HUGO BOSS -merkin maineesta ja sillä varustettujen tuotteiden ylellisestä luonteesta. Tähän liittyy tuotenäytteiden tarjoaminen asiakkaille

tuotteen testaamista varten. Tavaramerkin haltija toimittaa testerit ilmaiseksi myyjille ja valtuutetuille jakelijoille – yksinomaan kosmetiikan esittelyä ja myynninedistämistä varten – pulloissa, jotka ovat identtisiä myytäviksi tarkoitettujen tuotteiden kanssa ja joissa on HUGO BOSS -tavaramerkki. Niiden ulkopakkauksissa on yhtenäinen vaalea väri sekä näkyvä merkintä siitä, että kappaletta ei ole tarkoitettu myyntiin, esim. ”not for sale”, ”demonstration” tai ”tester”. Näitä tavaroita tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut markkinoille Euroopan talousalueella.

- 4 Tavaramerkkioikeuksien loukkaamista koskevan oikeudenkäynnin aikana, vuonna 2016, lisenssisopimus HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH & Co. KG:n ja kantajan välillä purettiin.
- 5 Vastaaja on tammikuusta 2012 lähtien harjoittanut hajuveden tukkukauppaa perfumesco.pl-verkkosivuston kautta. Yhtiö toimittaa muun muassa HUGO BOSS -parfyymien esittelykappaleita, joita ei ole tarkoitettu myyntiin ja jotka on varustettu merkinnällä "TESTER". Tässä yhteydessä se ilmoittaa asiakkaille, että testerit, jotka on yleensä pakattu valkoiseen kartonkiin ja joista puuttuu suojakorkki, eivät tuoksultaan eroa tavallisesta tuotteesta.
- 6 Saatuaan tästä tiedon kantaja nosti vastaajaa vastaan kanteen kyseisen tavaramerkin loukkaamisesta ja esitti samalla vaatimuksen turvaamistoimesta. Toteuttaessaan turvaamistointia koskevaa päätöstä ulosottomies takavarikoi 28.7.2016 parfyymit ja hajuvedet HUGO BOSS -tavaramerkillä varustetuissa pakkauksissa, jotka sisälsivät testereitä, joita ei ole tarkoitettu myyntiin ja joissa oli merkintä ”not for sale”, ”demonstration” tai ”tester”, sekä pakkauksissa, jotka oli merkitty koodeilla, jotka kantajan ilmoituksen mukaan osoittavat valmistajan tarkoittaneen ne saatettavaksi markkinoille Euroopan talousalueen ulkopuolella, ja joista viivakoodit oli poistettu tai peitetty.
- 7 Sąd Okręgowy w Warszawie (Varsovan alueellinen tuomioistuin, Puola) kielsi 26.6.2017 annetulla tuomiolla vastaajaa käyttämästä EU-tavaramerkkiä HUGO BOSS, jonka EUIPO on rekisteröinyt numerolla 000049254 luokkaan 3 kuuluvia tavaroita (parfyymit ja hajuvedet) varten, velvoitti vastaajan hävittämään omalla kustannuksellaan kahden viikon kuluessa tuomion lainvoimaiseksi tulemisesta tällä tuotemerkillä merkityt tavarat, joita tavaramerkin haltija tai joku muu hänen suostumuksellaan ei ole saattanut markkinoille Euroopan talousalueella, mukaan lukien tavarat, jotka haastemies takavarikoi 28.7.2016, velvoitti vastaajan omalla kustannuksellaan antamaan ratkaisusta julkisen tiedotteen, hylkäsi kanteen muilta osin ja määräsi vastaajan maksamaan kantajalle 6 377 zlotya oikeudenkäyntikulujen korvauksena.
- 8 Sąd Apelacyjny w Warszawie (Varsovan ylioikeus, Puola) hylkäsi 20.9.2018 antamallaan tuomiolla vastaajan tuomiosta tekemän valituksen.
- 9 Sąd Apelacyjny oli kokonaisuudessaan samaa mieltä kuin Sąd Okręgowy. Se katsoi, ettei väitettä kantajan asiavaltuuden puuttumisesta voida ottaa huomioon.

Asetuksen N:o 207/2009 22 artiklan 3 kohdan mukaan, huolimatta siitä, että käyttöluvan haltija voi aloittaa oikeudelliset toimenpiteet EU-tavaramerkkiä koskevan loukkauksen vuoksi ainoastaan tavaramerkin haltijan suostumuksella, yksinomaisen käyttöluvan haltija voi kuitenkin aloittaa tällaisen menettelyn, jos tavaramerkin haltija ei virallisen ilmoituksen saatuaan itse ryhdy toimiin loukkauksen suhteen kohtuullisessa ajassa. Riidatonta on, että nyt käsiteltävänä olevan kanteen nostamisen ajankohtana kantaja oli kyseisen tavaramerkin yksinomaisen käyttöluvan haltija.

- 10 Sąd Apelacyjny mukaan asetuksen N:o 207/2009 9 artiklan 2 kohdan alakohdasta seuraavat EU-tavaramerkin suojaamisen edellytykset täyttyivät. Ulosottomiehen turvaamien tavaroiden esineluettelon mukaan ainoastaan 226 tuotetta oli tarkoitettu Euroopan markkinoille ja tältä osin oli kyse oikeuden rekisteröityyn tavaramerkkiin sammumisesta. Muiden tavaroiden osalta ei ollut kyse tavaramerkkioikeuden sammumisesta, koska tavaroita ei ole saatettu markkinoille Euroopan talousalueella. Takavarikoituista hajuvesistä 48 kappaletta oli testereitä, jotka sisälsivät tiedon siitä, ettei niitä ole tarkoitettu vähittäismyyntiin, 523:a kappaletta ei ollut tarkoitettu Euroopan markkinoille ja 3 641 kappaleessa on peittävät tarrat, jotka eivät mahdollista sen maantieteellisen alueen määrittämistä, jolle tuotteet on tarkoitettu, eikä siten voida vahvistaa, että niiden osalta olisi ollut kyse asetuksen N:o 207/2009 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna yksinoikeuden sammumisesta.
- 11 Mitä tulee niihin 3 641 takavarikoituun hajuvedeen, joissa on peittävät tarrat, on niiden osalta kyse myös alkuperäisten pakkausten vahingoittumisesta sekä alkuperäisen suojakalvon poistamisesta. Edellä mainittu tarkoittaa, että näiden tavaroiden osalta tavaramerkin haltijalla on oikeus kieltää niiden käyttäminen asetuksen N:o 207/2009 13 artiklan 2 kohdan perusteella, jonka mukaan artiklan 1 kohtaa ei sovelleta, jos haltijalla on perusteltua aihetta vastustaa tavaroiden pitämistä edelleen liikkeessä, erityisesti silloin, kun tavaroihin tehdään muutoksia tai huononnuksia sen jälkeen, kun ne on laskettu liikkeelle.
- 12 Toisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että asetuksen N:o 207/2009 102 artiklan 2 kohdan perusteella tuomioistuin voi EU-tavaramerkkien osalta soveltaa myös sovellettavan jäsenvaltion lain nojalla käytettävissä olevia keinoja tai määräyksiä, joita se pitää kyseisen asian olosuhteissa asianmukaisina. Edellä mainittu normi mahdollistaa erityisesti p.w.p. 286 §:n soveltamisen. P.w.p. 286 §:n sanamuodon mukaan sitä sovelletaan vain silloin, kun tuotteet on valmistettu tai merkitty laittomasti, mistä ei ollut kyse tässä tapauksessa. Kantaja ei kyseenalaistanut sitä, etteivätkö ulosottomiehen takavarikoimat hajuvedet ole alkuperäisiä tuotteita, ja katsoi ainoastaan, ettei niiden saattamiseen markkinoille Euroopan talousalueella ollut tavaramerkin haltijan suostumusta eikä vastaaja ole osoittanut tällaisen suostumuksen olemassaoloa.
- 13 Toisen oikeusasteen tuomioistuimen mielestä käsiteltävänä olevassa asiassa ei voida tyytyä p.w.p. 286 §:n sanamuodon mukaiseen tulkintaan, koska säännöksen tarkoituksena on saattaa direktiivi 2004/48 osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Kyseisen direktiivin 10 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset oikeusviranomaiset voivat määrätä asianmukaisten toimenpiteiden toteuttamisesta sellaisten tavaroiden osalta, joiden ne ovat todenneet loukkaavan immateriaalioikeutta. Näihin toimenpiteisiin sisältyvät: jakelukanavasta takaisinvetäminen; lopullinen poistaminen markkinointikanavasta; tai hävittäminen. Direktiivissä asetettiin unionin jäsenvaltioille velvoite ottaa käyttöön sääntely, jossa tuomioistuimelle annetaan oikeus määrätä sellaisten tavaroiden hävittämisestä, joiden katsotaan loukkaavan immateriaalioikeuksia. Siten vaikka p.w.p. 286 §:n sanamuoto rajoittaa kansallisen tuomioistuimen mahdollisuutta määrätä tavaroiden hävittämisestä ainoastaan tilanteeseen, jossa tavarat on valmistettu tai merkitty laittomasti, direktiivin 2004/48 10 artiklan 1 kohdassa edellytetään tällaisen toimenpiteen mahdollistamista kaikissa niissä tapauksissa, joissa on loukattu immateriaalioikeuksia, myös teollisoikeuksia. Sąd Apelacyjny mukaan p.w.p. 286 §:ää tulee tulkita unionin oikeudelle myönteisesti ja katsoa, että mahdollisuus määrätä tavaroiden hävittämisestä koskee kaikkia tapauksia, joissa loukataan immateriaalioikeutta. Toisin sanoen on katsottava, että kaikki immateriaalioikeuksia loukkaavat tuotteet ovat p.w.p. 286 §:n tarkoittamalla tavalla laittomasti valmistettuja.

- 14 Toisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että ainoastaan määräys hävittää ilman tavaramerkin haltijan suostumusta markkinoille saatetut hajuvedet voi varmistaa tämän oikeuden tosiasiallisen suojelun. Se korosti, että vastaajan hajuvesien markkinoille saattamiseksi suoritettiin useita toimenpiteitä tavaramerkin haltijan suostumuksen puuttumisen peittämiseksi. Testereiden myynnin osalta vastaajan on lisäksi täytynyt olla täysin tietoinen siitä, ettei tuotteiden saattamiselle markkinoille Euroopan talousalueella ollut tavaramerkin haltijan suostumusta. Lisäksi huomattavan osan vastaajan hallussa olleista hajuvesistä – joiden saattamiseen markkinoille Euroopan talousalueella tavaramerkin haltija ei ollut antanut suostumustaan – pakkaukset ovat vahingoittuneet turvakoodin poistamisen seurauksena. Koska HUGO BOSS -tuotemerkillä varustetut hajuvedet ovat ylellisyystuotteita, niiden mahdollinen markkinoille saattaminen uhkasi kyseisen tavaramerkin tehtäviä ja voisi vaikuttaa haitallisesti sen maineeseen. Samalla se osoittaa yksinoikeuden loukkaamisen vakavuuden sekä kolmansien osapuolten perustellut edut, jotka puhuvat tavaroiden hävittämisen puolesta.
- 15 Sąd Apelacyjny katsoi, että vastaajan väitteet siitä, että osan hänen hallussaan olevien hajuvesien osalta niiden hävittäminen estäisi sitä puolustamasta oikeuksiaan kolmansia osapuolia vastaan, eivät olleet vakuuttavia. Tuomioistuin katsoi, että hävitettävien hajuvesien arvolla ei ole vaikutusta arvioitaessa sitä, ylittääkö tällaisen keinon soveltaminen rikkomuksen vakavuuden kyseisessä asiassa. Vastaaja ei ole lainkaan selvittänyt ulosottomiehen takavarikoimien hajuvesien arvoa, eikä siten ole mahdollista määrittää, kuinka paljon varoja hän on tähän tarkoitukseen sijoittanut. Lisäksi arvo voitaisiin arvioida p.w.p. 286 §:n kriteerien valossa verrattaessa sitä samanaikaisesti vastaajan ilman tavaramerkin haltijan suostumusta markkinoille saatetuista hajuvesistä saamiin tuloihin. Tavalla, jolla vastaaja loukkasi rekisteröityä HUGO BOSS -tavaramerkkiä, sekä

takavarikoitujen hajuvesien kunnolla on oleellinen merkitys arvioitaessa rekisteröityjen oikeuksien ja kolmansien osapuolten etujen loukkaamisen vakavuutta, ja hävitettävien tuotteiden arvo on tässä yhteydessä toissijainen.

- 16 Toisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että oikeussuojan myöntäminen kantajalle valituksenalaisen tuomion mukaisessa laajuudessa ei merkitse viimeksi mainitun subjektiivisen oikeuden väärinkäyttöä siviililain (Kodeks Cywilny) 5 §:ssä tarkoitetulla tavalla. Vastaaja, loukkaamalla yksinoikeutta EU-tavaramerkkiin, loukkasi vilpittömän kaupankäynnin, mukaan lukien reilun kilpailun, periaatetta ja hyviä tapoja. Sąd Apelacyjny korosti, että se, joka itse rikkoo yhteiskunnallisen rinnakkaiselon sääntöjä, ei voi tehokkaasti vedota subjektiivisen oikeuden väärinkäyttöön.
- 17 Vastaaja teki edellä mainitusta päätöksestä kassaatiovalituksen, jossa se katsoi menettelysääntöjä rikotun katsomalla, että kantajalla on oikeus toimia kyseisen menettelyn asianosaisena, aineellista oikeutta, ts. p.w.p. 286 §:ää, rikotun tulkitsemalla sitä väärin ja antamalla määräys takavarikoitujen tavaroiden hävittämisestä tilanteessa, jossa kantaja ei kyseenalaistanut sitä, että ulosottomiehen takavarikoimat tavarat ovat alkuperäisiä tuotteita, aineellista oikeutta, ts. asetuksen N:o 207/2009 13 artiklaa, rikotun soveltamalla sitä virheellisesti ja katsomalla, että takavarikoituneet tavarat on saatettu markkinoille Euroopan talousalueella ilman kantajan suostumusta, sekä aineellista oikeutta, ts. siviililain 5 §:ää, rikotun jättämällä soveltamatta sitä ja katsomalla kantajan vaatimukset perustelluiksi ja oikeasuhtaisiksi mahdollisiin tavaramerkin loukkauksiin nähden.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyyntöjen perusteista

- 18 Kyseisen asian tosiseikat tutkineet tuomioistuimet omaksuivat p.w.p. 286 §:n ns. unionin oikeudelle myönteisen tulkinnan. Säännöksen nojalla tuomioistuin voi määrätä muun muassa tuotteiden ja niiden valmistamiseen tai merkitsemiseen käytettyjen välineiden ja materiaalien hävittämisestä, mutta vain sellaisten, jotka ovat loukkaajan omaisuutta ja jotka on laittomasti valmistettu tai merkitty. On kuitenkin huomioitava direktiivin 2004/48 10 artiklan sisältö, jossa ei rajoiteta asianmukaisten toimenpiteiden toteuttamista ainoastaan tavaroihin, jotka on laittomasti valmistettu tai merkitty. Viimeksi mainittu säännös koskee nimittäin tavaroita, joiden todetaan loukkaavan immateriaalioikeutta. Tämän seurauksena tuomioistuimet katsoivat, että kansallisen lainsäädännön säännökset eivät voi olla ristiriidassa unionin oikeuden – laajasti ymmärrettynä – kanssa ja että tavaroiden hävittämisestä on määrättävä myös silloin, kun niiden omistaja ei ole laittomasti valmistanut tai merkinnyt niitä.
- 19 Edellä selostetusta nousi esille ennakkoratkaisukysymyksen muodostama oikeudellinen kysymys eli se, onko sellainen kansallisen säännöksen tulkinta, joka rajoittaa mahdollisuuden määrätä tavaroiden hävittämisestä ainoastaan laittomasti

- valmistettuihin tai laittomasti merkittyihin tavaroihin, direktiivin 2004/48 10 artiklan vastainen.
- 20 P.w.p. 286 §:n sanamuodon mukaisen soveltamisen puolesta puhuu ennen kaikkea se tosiseikka, että säännöksen uudistus, joka toteutettiin tekijänoikeuksista ja lähioikeuksista annetun lain ja eräiden muiden lakien muuttamisesta 9.5.2007 annetulla lailla (Dz.U. 2007 nro 99, järjestysnumero 662), tehtiin direktiivin 2004/48 saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä.
 - 21 Kuten 10.4.1984 annettu tuomio von Colson ja Kamann (14/83, EU:C:1984:153) osoittaa, direktiivistä jäsenvaltioille seuraava velvoite saavuttaa direktiivissä säädetty tulos sitoo kaikkia jäsenvaltioiden viranomaisia, myös tuomioistuimia niiden toimivallan puitteissa. Tämän seurauksena on oletettava, että p.w.p. 286 §:n uudistuksessa on otettu huomioon direktiivin 2004/48 mukaiset ratkaisut.
 - 22 Toinen argumentti, joka puhuu p.w.p. 286 §:n sanamuodon mukaisen tulkinnan puolesta, on kansallisen oikeustieteen kanta. Enemmistön kannan mukaan katsotaan, että tuotteet, joita ei ole todettu laittomasti valmistetuiksi tai merkityiksi niiden tuotantomaassa, eivät kuulu p.w.p. 286 §:n soveltamisalaan. Tämä johtuu siitä, että on vaikea rationaalisesti perustella, miksi alun perin alkuperäisestä ja laillisesta tuotteesta tulisi tiettyjen tapahtumien seurauksena yhtäkkiä laitton tuote ilman fyysistä puuttumista sen rakenteeseen. Säännöksessä viitataan yksiselitteisesti tuotteen teknisiin ominaisuuksiin, jotka liittyvät sen tuotantoon ja merkitsemiseen tavaramerkeillä. Sitä ei sovelleta tämän alueen ulkopuolisiin tilanteisiin, erityisesti niihin, jotka koskevat markkinoille saattamista, maahantuontia tai käyttötarkoituksen muuttamista tai laajemmin laillisilla tavaramerkeillä varustettujen tuotteiden oikeudetonta käyttöä.
 - 23 Toisaalta jo ennen direktiivin 2004/48 täytäntöönpanoa Puolan tuomioistuinten oikeuskäytännössä oli mahdollista törmätä kantaan, jonka mukaan tuomioistuimilla on – niiden käsitellessä asioita, joissa esiintyy unionin oikeudessa säänneltyjä oikeudellisia ongelmia – velvollisuus tulkita kansallisia säännöksiä niin, että niiden tulkinta on unionin oikeuden tulkinnan ja hengen mukaista. Toisin sanoen tukeutumista unionin oikeuden sääntöihin olisi pidettävä yhtenä sovellettavan lain oikean tulkinnan ohjeena (näin todetaan Sąd Najwyższy tuomiossa 14.4.2003, I CKN 308/01, ei julkaistu).
 - 24 Myös 26.4.2007 annetussa tuomiossa Boehringer Ingelheim ym. (C-348/04, EU:C:2007:249) lausuttiin asiasta tässä hengessä. Siinä todettiin muun muassa, että tavaranmerkin haltijalle kuuluu oikeus kieltää sellaisten lääkkeiden rinnakkaistuonti, jotka eivät ole väärennetyjä mutta jotka on saatettu markkinoille ilman ennakoilmoitusta, samassa laajuudessa kuin väärennetyjen tuotteiden osalta. Kummassakaan tapauksessa tuotteita ei olisi tullut saattaa kyseisille markkinoille.
 - 25 Lopuksi komission kertomuksessa Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä alueiden komitealle teollis- ja tekijänoikeuksien

noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/48/EY soveltamisesta, Bryssel 22.12.2010 [SEK (2010) 1589 lopullinen] direktiivin 2004/48 tavoitteiksi katsottiin varmistaa oikeudenhaltijoille ja jäsenvaltioiden viranomaisille standardivälineet immateriaalioikeuksien loukkausten torjumiseksi ja sisällyttämällä TRIPS-sopimuksessa määrätyt siviilioikeudelliset toimenpiteet EU:n oikeuskehukseen samalla, kun jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön oikeudenhaltijoiden kannalta edullisempia seuraamuksia ja oikeussuojakeinoja.

- 26 Edellä esitetystä seuraa, että unionin toimielimissä vallitsee näkemys siitä, että direktiivin 2004/48 olisi oltava erityinen vähimmäisvaatimus immateriaalioikeuksien noudattamisen valvonnassa. Tästä näkökulmasta direktiivin 2004/48 10 artiklan 1 kohdan pitäisi olla lähtökohtana kansallisen lainsäädännön tulkinnassa. Toisin sanoen jokaiselle oikeussubjektille mistä tahansa jäsenvaltiosta olisi annettava vähintään direktiivin 2004/48 säännösten perusteella seuraava oikeussuojan taso, yksittäisessä tapauksessa direktiivin 10 artiklan 1 kohdan sisällössä määritellyissä rajoissa. Sąd Najwyższyn edellä mainitussa tuomiossa esittämän kannan mukaisesti tukeutumista unionin oikeuden sääntöihin olisi pidettävä yhtenä sovellettavan lain oikean tulkinnan ohjeena.
- 27 Eräät puolalaiset oikeustieteilijät puolestaan kannattavat p.w.p. 286 §:n sanamuodon mukaista tulkintaa, ja tätä kantaa vahvistaa se tosiasia, että mainittua säännöstä muutettiin direktiivin 2004/48 täytäntöönpanon seurauksena.
- 28 Tämän seurauksena käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa Sąd Najwyższyn näkemyksen mukaan on aihetta esittää unionin tuomioistuimelle oheinen ennakkoratkaisukysymys.